

Sempre havia escoltat la frase: "amb l'anglès vas a qualsevol lloc..." Doncs en aquesta ocasió, fou que no. Un paràgraf més avall ho contam.

Tornem a agafar la motxilla. Aquesta vegada ens anam al país on les grues són el símbol de l'honor, la lleialtat i la fidelitat... Ens anam al JAPÓ.

Dividim el viatge en dues parts: la primera part, com a aperitiu, amb la visita a Honshu, illa principal del Japó on just quedarem tres dies. Com a segona part i menú principal, Hokkaido, un dels pocs llocs que et garanteix poder observar una de les majors àguiles del món, el Pigarg gegant o d'Steller (*Haliaeetus pelagicus*) i, amb sort, el Duc pescador de Blakiston (*Bubo blakistoni*).

Aterrarem a Haneda, un dels dos aeroports de Tòquio.

Allà ens trobarem amb el primer inconvenient de no poder recollir el cotxe de lloguer que havíem contractat. Per això sempre convé disposar d'un segon pla. En aquest cas, planejarem, mitjançant Japan Rail, arribar a l'estació de Yudanaka i des d'allà anar fins a Yamanouchi, un poble proper a les muntanyes de Jigokudani. Si això es planifica abans de sortir i es compren els bitllets des de l'origen, el preu surt bastant més econòmic.

Una altra cosa important és contractar un Router 3G/4G portàtil per poder connectar-se a internet des del primer minut, ja que és essencial a l'hora de manejar-se amb els diferents programes que emprarem i són necessaris al Japó (Hyperdia, Google maps, etc.). El cost d'aquest aparell és d'uns 70 euros per 12 dies. S'encarrega per internet i es pot recollir en el mateix aeroport. Imprescindible!!!

Japó, lost in translation

Per **Francis de Andrés**

Ja teníem el que era imprescindible així que, ara, agafàrem camí a Yamanouchi on ens allotjàrem a un tradicional Ryokan regentat per un matrimoni d'ancians que eren tot amabilitat nipona, però ni una paraula en anglès. La sort fou topar al mateix Ryokan amb un jove matrimoni hawaià-japonès que feren d'intèrprets. Gràcies a ells poguérem acordar, amb el fill del matrimoni que regentava el Ryokan, que cada matí ens pujarien a Jigokudani i a l'horabaixa ens recollirien. Lo dit... tot amabilitat.

Jigokudani

Berenar tradicional japonès i amb les piles carregades. Per arribar a la zona de les termes on els macacos japonesos (*Macaca fuscata*) baixen per a encalentir els seus cossos, haguérem de pujar a peu i amb gel uns 30 minuts. Les vistes que pots contemplar des d'aquí són impressionants, amb arbres que pareixen que s'estiren cap al cel cercant la llum. A mida que anàvem pujant començàrem a contemplar alguns grups de macacos pels costers de la muntanya.

Una vegada arribats a les zones termals començàrem a veure clans familiars que davallaven de la zona alta de les muntanyes fins al riu i les aigües termals per a gaudir del seu peculiar bany a les aigües calentes que brollen en aquest sol volcànic, propi de tot el Japó.

Després d'haver vist diferents races de primats, no dubtaria en afirmar que els macacos japonesos tenen una expressivitat molt semblant a la de l'ésser humà. Els seus gestos, com es netegen i descansen a les aigües, donen fe d'un comportament propi del ser humà. Durant dos dies poguérem gaudir de la seva companyia. A la nit, al mateix Ryokan, ens poguérem banyar també a les aigües termals. Haguérem d'afegir aigua freda perquè l'aigua cremava de valent.

Aviat abandonaríem les muntanyes de Jigokudani i l'amable hospitalitat dels propietaris del Ryokan. Devíem dirigir-nos cap a l'aeroport per volar fins a Kushiro, Hokkaido.

Hokkaido

Traduït com a “camí del mar del nord” i coneguda antigament com a Ezo o Yezo, Hokkaido és la segona illa més gran de Japó. Ha estat la llar del poble Ainu des de temps passats. Hokkaido en el seu dialecte és “MO-SIR” i moltes zones de l’illa reben també el nom de l’original en aquest dialecte, l’Ainu.

El vol a Kushiro, una de les dues ciutats importants d’Hokkaido, fou pràcticament d’hora i mitja amb la companyia japonesa Japan Airlines. Quan aterràrem ja començàrem a adonar-nos que estàvem a un altre clima. Fora de l’avió la temperatura fregava els -20°! Haviem llogat un cotxe 4 x4 (imprescindible) perquè el sistema de comunicacions a Hokkaido, amb la seva climatologia, no era el mateix que el de l’illa principal del Japó.

Per descomptat, la persona encarregada del Rent a Car (Nissan) no parlava gens d’anglès i únicament tenia el seu cartellet en anglès per indicar-nos que li seguíssim fins al seu vehicle de transport. Quan arribàrem a les seves oficines va tornar a treure un altre paperet en anglès amb les instruccions. Així era com ens enteníem. A l’exterior nevava sense parar i no es veia absolutament gens. L’empleat de Nissan ens va assenyalar unes fotografies on podies veure cotxes destrossats que havien impactat amb cérvols, que abunden per tota l’illa i vaguen al seu lliure albir creuant les carreteres.

Vam agafar el cotxe i directes a Kushiro per dormir. Allà reposaríem forces per l’endemà estar frescos per poder veure i fotografiar una de les aus que sempre més m’han fascinat del món, la grua japonesa (*Grus japonensis*).

Dematinada i directe cap a un dels rius per veure clarejar i contemplar on dormiten les grues. Durant el camí vàrem entendre perquè aquell empleat ens havia mostrat aquelles fotografies dels cotxes destrossats: el camió que circulava davant nosaltres, a les 4,30h de la matinada, copejà de sobte amb un exemplar de cérvol gairebé de la grandària d’un cavall. L’escena va ser francament dolorosa i trista.

Després del riu i de gaudir del preciós i blau clarejar, ens dirigírem al santuari de les grues, Tsurui. Tsurui és un petit poble en el districte d'Akan, on pràcticament tot gira al voltant de les grues. Hi ha diversos punts d'observació on pràcticament les grues es situen en ocasions a menys de 10 metres d'un sense espantar-se. La diferència amb alguns continents respecte a Europa, és que allà les aus mai, o gairebé mai, han estat escopetejades, per la qual cosa l'au recela molt menys que al vell continent. Poc més a dir!

A Tsurui, teòricament, hauríem de passar sols dos dies, però era tanta la bellesa d'aquestes aus, els clams, el festeig, els jocs rituals i aquests pícars joves sempre saltant i revoletejant prop dels seus pares... que tornàrem fins a tres ocasions més.

La següent aturada la realitzam al Llac Kusharo, dormint a casa d'un hospitalari matrimoni. És curiós, perquè parlaven un idioma estrany. No era japonès, semblava una mescla entre japonès i finlandès...Curiós per les latituds veritat? Doncs era Ainu, l'idioma propi d'Hokkaido.

Dematinada i, gràcies al fet que el matrimoni ens havia permès ficar el cotxe al seu porxo, vàrem poder sortir. La nevada havia estat tremenda. Ens dirigírem al Llac Kusharo amb la intenció d'observar els cignes cantaires amb la bellesa del paisatge que els envolta. En arribar, amb prou feines vàrem albirar uns pocs exemplars, així que aprofitàrem per berenar alguna cosa i en menys d'una hora començaren a arribar volant diversos grups de cignes anunciant amb el seu cant l'arribada.

La bellesa i dimensions del llac t'abstreuen completament, mentre els cants dels cignes posen música a una preciosa estampa hivernal. Com la majoria d'aus d'Hokkaido, amb prou feines recelen, viuen aquí en plena harmonia amb l'ésser humà. Únicament es van alterar quan una parella de pigargs els va sobrevolar.

Al migdia vàrem aplegar i canviàrem el pla preestablert. Tornàrem novament a Tsurui per tornar gaudir del bell espectacle de les grues. Acabat el dia decidírem que al matí següent únicament dedicaríem les primeres llums al Llac Kushiro i novament tornaríem a les grues.

Clarejava novament amb un fred intens de -18° , i el pla estava marcat. Així que primer anàrem a realitzar la sortida de sol a Kushiro i, com he comentat anteriorment, “dedicaríem” la resta del dia a Tsurui. Finalitzada la jornada anàrem fins a la península de Shiretoko, on ens esperaven dos dels plats forts del viatge: Pigarg d’Steller i Duc pescador. A mesura que ens dirigíem cap a Rausu, el fred semblava encara més intens. Ens acostàvem a la mar i la humitat multiplicava el fred al cos.

Durant el fred hivern, els pigargs gegants o d’Steller baixen de la zona de les illes Kuriles cercant zones del mar properes a terra i que no estiguin congelades. També són atrets per la gran flota pesquera localitzada a Rausu i el possible descart de peixos inservibles llançats al mar pels pescadors que tornen a port. Això fa que aquest sigui un lloc que concentra gran nombre d’aus: gavines, corbs, pigargs europeus i Pigarg d’Steller, ... els quals es reuneixen aquí a l’espera dels descarts.

Poguèrem contemplar tranquil·lament prop de 100 pigargs d’Steller apostats a l’escullera del port i als blocs de gel a l’entrada d’aquest. Novament ens sorprenia el poc recel a les persones. Normalment sempre anam equipats amb teleobjectius de gran abast, però en aquesta ocasió davant les aus de tan a prop i la seva descomunal mida, haguèrem de recórrer a objectius tipus 80-400mm, i deixant sovint el zoom a una distància focal mitjana.

Foren dos matins intensos els que passàrem concentrats a bord de les embarcacions que contractàrem per sortir al mar. La nevada que ens caigué marcà aquells moments com a una estampa hivernal dura, pròpia dels mesos de febrer a Hokkaido.

Durant la nit d’ambdòs dies, férem esperes prop d’un riu, on ens apostàrem per a poder intentar fotografiar el Mussol pescador de Blakinston. Normalment, com la majoria d’aus, empra una zona comú de pesca, on el gel no tapi l’aigua i es pugui llançar a pescar. Les esperes foren molt dures perquè el termòmetre durant la nit ens castigava els peus, les mans i el cos, i els ulls dubtaven entre romandre oberts o tancats. L’espera durant una de les nits, finalment, ens donà la seva recompen-

Grus japonensis

sa i poguérem fotografiar una de les espècies més increïbles. La veritat, l'havia pogut contemplar al documental "Wild Japan", i ara mateix la tenia just al meu davant, a escassos 30 metres. La seva descomunal mida (una de les majors aus nocturnes) la feia colossal sobre el riu.

Llac Furen

Novament tocava agafar el cotxe i dirigir-nos cap un altre punt de concentració d'aus: Lake Furen.

A primera hora del matí i a mesura que avançàvem poguérem anar observant concentracions de milanes. Desenes d'elles dormitaven encara a sobre els arbres del camí. Novament

la idea era passar aquí dos dies, però en acabar el dia decidírem tornar a Tsurui. Si una cosa ens havia enamorat eren les majestuosos grues, així que decidírem dedicar el darrer dia allà. Al final del dia dormírem a Kushiro i ens aventuràrem a sopar a un bar, diguem de tapes de peix japonès. Ningú del restaurant parlava anglès... Així que ens mostraren unes

imatges amb les quals decidírem el sopar temptant a la sort... Sabors estranys a la vegada que bons.

Final del viatge

Tocava recollir i encara ens quedava un llarg camí: aeroport de Kushiro - Tokyo - Frankfurt - Palma... És

el preu a pagar per a gaudir d'aquestes meravelles, però en els nostres records sempre quedarà aquest viatge a la part més salvatge del país del sol naixent.

Ens quedam amb tot lo bo. La meravellosa atenció dispensada pels ciutadans japonesos, el xoc entre cultures que vius, un món de natura-

lesa encara verge i, per descomptat, els dies de convivència i la companyia entre dos amics que sabérem animar-nos mútuament quan el primer dia de viatge i acabats d'aterrar a Tòquio, semblava que ens veuríem obligats a retornar. Tot això queda per sempre...

Sayonara, amics! •